No. 2339 Zaterdag 3 November 1928. 45ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Pastorie Otrabanda.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 10 cts.

Curaçaosche sprokkelingen.

(VII.)

Commissie voor salarisherziening.

II.

De taak van de door Z. E. den wnd. Gouverneur benoemde Commissie is geen gemakkelijke. Want het gedurende de laatste jaren gevolgde systeem van duurtebijslagen, en nog eens toeslagen daaroverheen, plus nog eens kindertoeslagen, en dan ten slotte nog een aalmoes wegens gemis aan inkomsten, — al heeft het tijdelijk en feitelijk de ambtenaren een beetje in hunne benarde positie geholpen, —heeft ons het spoor om tot een redelijke en rechtvaardige salarieering te komen, geheel en al bijster gemaakt. Men is met lappen begonnen, en is met lappen doorgegaan, en zoo is langzamerhand de geheele salarisregeling een samenraapsel geworden van lapmiddelen, waarbij de basis zelf, die geen andere is dan een redelijke betaling van den gepresteerden arbeid, uit het oog werd verloren. De laatste, pas ingevoerde regeling heeft 't er niet veel beter op gemaakt.

Daarom schreven wij in ons vorig artikel dat men goed zou doen, met het systeem van duurtebijslagen, en toeslagen wegens gemis aan inkomsten te breken.

Voor de eerste moge in voorbijgaande de abnormale omstandigheden een redelijke grond bestaan, — hetgeen echter hier geenszins het geval meer is, — de laatste lijkt ons op zich zelf reeds iets onredelijks en onrechtvaardigs.

Neem welken werknemer ook, hetzij dan ambtenaar of werkman. Volgens de zoo goed als algemeen geldende opinie der sociologen, heeft iedere volwassen en normale arbeider, wie hij ook zijn moge, recht, dat hem een loon worde uitbetaald, voldoende om een gemiddeld gezin te onderhouden.

Dat eischt de strikte rechtvaardigheid, waaraan geen werkgever, hetzij dan staat of particulier, zich mag onttrekken.

Welnu, door het toekennen van laatstgenoemde toeslagen, geeft men ipso facto te kennen, dat de werknemer, ambtenaar of ambachtsman, te weinig verdient om in normale omstandigheden met een gemiddeld gezin te kunnen leven.

Wel tracht men door zulk een toeslag, — noem het toeslag, maar in den grond der zaak is 't niets anders dan een aalmoes, — het tekort aan te vullen, dit noemt de onrechtvaardigheid ervan echter niet weg.

Want de werkman verlangt geen aalmoes, wat hij vraagt is dat men hem recht doet, en naar recht en billijkheid betaalt.

Wij gelooven niet, dat een der Commissieleden hieromtrent met ons van meening zal verschillen.

Zijn wij dus tegen alle toeslagen? In geenen deele.

Wij wezen er reeds op, dat er nog andere, n. l. kinder- en huurtoeslagen zijn, waarover wij wel eens gaarne onze opinie zouden zeggen, in de hoop daarmede de Commissie, en ook de ambtenaren van nut te zijn.

Wij stellen natuurlijk voorop dat het Gouvernement aan al zijn ambtenaren, maar dan ook aan alle, betaalt, hetgeen hen volgens de strikte rechtvaardigheid toekomt. Daar gaat niets van af. Blijft men beneden dat minimum, dat zooals wij gezien hebben, volgens de meest verspreide opvatting bestaat in een loon, dat voor een volwassen, normalen werkman voldoende is om een gemiddeld huishouden te onderhouden, dan komt de rechtvaardigheid in 't gedrang.

Doch hiermede is men er nog niet af. Het absolute gezinsloon, zooals boven in enkele woorden omschreven, is niet de eenige grondslag voor het rechtvaardig arbeidsloon. Het is de minimumgrondslag, — iets waarop dus allen recht hebben, — niet de eenige.

Er zijn nog andere factoren die meetellen. Is eenmaal door den werkgever, in casu het gouvernement, aan den minimalen eisch voldaan, genieten dus alle ambtenaren een salarieering waarop zij rechtvaardigheidshalve recht hebben, dan kunnen er zich omstandigheden voordoen, waarom de overheid meent goed te doen, boven het algemeen geldend minimum nog een bijzondere toeslag toe te kennen.

Met het oog op deze bijzondere toeslagen, zou men er soms toe kunnen komen, om de minimumsalarissen van een bepaalde klasse te drukken, zelfs beneden de toelaatbare grens, d. w. z. beneden hetgeen voor een gemiddeld gezin noodig is. Zulks geschiedt hier b. v. met de ongehuwde onderwijzers, wier traktementen zoo laag mogelijk gesteld zijn, te laag zelfs, zooals meermalen verklaard is, en ook van bevoegde zijde is toegegeven. Om welke reden? Gaarne zou men ze hooger stellen. Men is er dus blijkbaar van overtuigd dat ze te laag zijn.

Doch voert men ze hooger op, dan gaan vanzelf de traktementen der religieuze onderwijzers en onderwijzeressen, die hier zoo'n groot quantum van het onderwijzend personeel vormen, ook omhoog. En dat is juist hetgeen men niet wil.

Hoe onredelijk en onbillijk zulk een redeneering is, is wel voor iedereen duidelijk. Omdat men de religieuze onderwijzers de betere salarieering niet gunt, krijgen de leeken het ook niet, ofschoon zij er recht op hebben, en de rechtvaardigheid zulks gebiedt.

De voornaamste factor nu die een bijzondere toeslag wettigt, is het gehuwd zijn van den ambtenaar. Strikt genomen voldoet men aan den eisch van rechtvaardigheid, als men hem het minimum-loon betaalt, zooals boven omschreven.

Doch, zooals wij reeds zeiden, zijn er nog andere factoren, die in 't geding komen, en die bij een redelijke salarieering een woord meespreken n.l. de sociale rechtvaardigheid en de naastenliefde.

Dit zijn de pijlers waarop geheel het gebouw der sociale ordening rust; pijlers die men niet kan omverhalen of achteloos voorbijgaan zonder niet zelden in het grootste onrecht te vervallen. Hierbij geldt vooral ook het adagium: „Summum ius, summa iniuria". Niet zelden is het hoogste recht het hoogste onrecht.

De sociale rechtvaardigheid heeft het algemeen welzijn op het oog.

Terwijl ook de naastenliefde bij de loon- of salarisregeling een woord heeft mee te spreken. Zou men alles overlaten aan het koude recht, dan zou men niet zelden vervallen in het euvel door bovengemeld adagium zoo kort en krachtig uitgedrukt. De groote Paus-socioloog Leo XIII, drukt het in navolging van Thomas van Aquine zoo schoon uit. „De verhoopte redding is *hoofdzakelijk* te wachten van een ruime uitstorting der liefde; van de christelijke liefde bedoelen wij, die de wet in het kort is van het Evangelie, en die, bereid zich zelve altoos voor de belangen van anderen op te offeren, voor den mensch het zekerste tegengif is tegen hoovaardij en ongeregelde eigenliefde".

Van de naleving der naastenliefde verwacht de groote sociale paus dan ook *in hoofdzaak* verbetering der sociale toestanden.

Het ligt niet in onze bedoeling hier verder op in te gaan; het zou ons te ver voeren.

Wij hebben alleen hierop willen wijzen, om aan te toonen, dat er voor den Werkgever, in casu het Gouvernement, redenen kunnen bestaan, waarom het gewenscht is boven de minimumeischen van een rechtvaardig loon nog bepaalde toeslagen te geven.

Want al is het waar, dat het absolute gezinsloon voldoende moet zijn om een gezin met een gemiddeld aantal kinderen te onderhouden, m.a.w. dat het zoo groot moet zijn, dat er geen vrees behoeft te bestaan voor vermeerdering van het gezin, de praktijk des levens stelt nog andere eischen. De ambtenaar heeft een stand op te houden. Hij is in zekeren zin niet vrij in het kiezen van een woning — zeker niet hier op Curaçao, bij de bestaande schaarschte aan middenstandswoningen, — meubileering, kleeding, ontspanning.

Speciaal wat woningen betreft, is men dikwijls noodgedwongen verplicht, wil men niet beneden zijn stand gaan wonen, veel en veel meer uit te geven, dan men redelijkerwijze overeenkomstig het inkomen dat men geniet, zou kunnen doen. Geen mensch toch zal ontkennen dat een huishuur, gelijk staande met ongeveer een kwart van zijn inkomen, hetgeen hier heusch geen zeldzaamheid is, iets zoo exorbitants is, dat het in een goed geordende maatschappij eigenlijk niet moest voorkomen. En toch komt het hier maar al te dikwijls voor.

Daarbij komt nog, dat het een niet te ontkennen feit is, dat de eischen van den levensstandaard voor een zeer groot deel bepaald worden door de levenswijze van de ongehuwde collega's.

En toch moet het gezinshoofd denzelfden welvaartsschijn ophouden als zijn ongehuwde, kinderlooze of (waar de vrouw in functie blijft,) dubbel salaris genietende collega's. En dezen zijn het, die, zooals meestal uit hun ongehuwd zijn en kinderloosheid zelve grootendeels is af te leiden, in het overnemen der behoeften van hooger gesitueerden hun levensgeluk zoeken, en door die overname de levenseischen van hun beroepskring steeds hooger opdrijven. Aldus zeer terecht in het adres van de *Nederlandsche Vereeniging van Ouders en Gezinshoofden*, aan den Raad van de gemeente Amsterdam in 1916.

Als men dit alles goed overweegt, dan is het o.i. alleszins billijk, dat het gouvernement boven de algemeen geldende minimum-eisch een huur- en kindertoeslag toekent aan de gezinshoofden, dit laatste vooral aan degenen die met een meer dan gemiddeld aantal kinderen gezegend zijn.

Een volgende keer meer hierover.

INGEZONDEN

Nog eens: het Nederlandsch Onderwijs op Curaçao.

Mag ik, geachte Redactie, na uw degelijk antwoord op het artikel van Mevr. Bergmann, nog gebruik maken van eenige regels in uw blad, ter verdediging van ons goed recht en onzen goeden naam, die, het was misschien Mevr. B.'s bedoeling niet, ernstig zijn aangetast.

In een vroeger artikel heeft Schr. er de Missie een verwijt van gemaakt, dat zij bij monde van de „Amigoe", niet enthousiast was voor de plannen van het Comité, dat naast het bestaande, onderwijs vroeg op Hollandsche leest. Nu echter de Missie, in casu de fraters, de hand slaan aan datgene, „waarin het Gouvernement te kort schiet," nu vraagt Mevr. B. „Ligt het wel op den weg van de Missie?"

Op welken grond wil Schr. dat deze vraag met een *Neen* beantwoord wordt? „De katholieken" aldus Mevr. B. „huiveren voor de Openbare School; zijn de bezwaren om niet katholieke kinderen bij hen op school te doen soms geringer?" Ja Mevr. en heel wat geringer ook. En ik vind het jammer, dat U, die nog al eens over het Bijz. Onderwijs schrijft, nog zoo weinig studie gemaakt hebt van de in Nederland hoogst belangrijke vraag: Waarom wil Christelijk Nederland bijzonder onderwijs? U zoudt dan ook weten, welke bezwaren we hebben tegen het openbare. Daarom ook, vindt Schr. het heelemaal niet bedenkelijk, dat enkele katholieke kinderen zouden overgaan naar het Openbaar Onderwijs. Wij echter wel. Want ons Bijz. Onderwijs, steunt op de Evangelische wetten der kinderbescherming, waar Gods onveranderlijke rechten op het Kind gedecreteerd staan. Die wetten geven het Kind rechten op zedelijke bescherming zijner onschuld en doopgenade.

Ons eerste bezwaar tegen de openbare school is dan ook niet het samenzijn van katholieke en andersdenkende kinderen, maar het is de geest van het neutrale onderwijs. Daarom ben ik dan overtuigd, dat een gelovig protestant zijn kinderen, bij gebrek aan een eigen confessioneele school, beter aan de katholieke school kan toevertrouwen dan aan de neutrals. Trouwens nog nooit hebben we klachten gekregen, dat de andersdenkende kinderen iets krenkends te hooren kregen. Hoog houden van eigen godsdienstige principes sluit nog geen kwetsing in van andersdenken. Het mag dan ook wel eens gezegd worden: van de meeste ouders van niet-katholieke kinderen, die bij ons zijn, ontvangen wij de ondubbelzinnigste bewijzen van tevredenheid.

Maar nu kom ik tot de passage in schrijfsters artikel, waartegen ik met alle kracht moet protesteeren. Schr. zegt: „dat men al jaren lang, en nu blijkbaar met toenemend succes tracht, niet katholieke kinderen naar de fraterschool te doen overgaan." Schrijfster zal wel zoo goed willen zijn, deze bewering met bewijzen te staven; zulk een beschuldiging schrijft men toch maar niet klakkeloos neer. Welnu, ik daag Mevr. B. uit, ook maar één geval te noemen, dat een niet-katholiek kind naar de fraterschool is gelokt. We wachten rustig de bewijzen van Schr. af.

En nu verder de kwestie Nederlandsch onderwijs. Ik begrijp volkomen. dat er gestreefd wordt naar zuiver Nederlandsch onderwijs voor kinderen, die later in Nederland voortgezet onderwijs moeten volgen, en ik geef het comité groot gelijk, dat het pogingen in die richting doet. Zooals ik boven schreef bestaat er bij de fraters geen enkel bezwaar tegen zulk een school, als de mogelijkheid bestaat. Op het eind van dit artikel nog meer daarover. Wat nu het betoog van Mevr. B. betreft, onjuist is haar voorstelling, dat het aantal Hollandsche kinderen op de Bijz. scholen geringer zou zijn dan op de Openbare. Van de 170 Nederlandsche kinderen, niet allemaal „oliekinderen" die momenteel hier school gaan, — zijn er 43 bij de fraters en 46 bij de zusters. De O. school zal er dus moeilijk meer hebben.

Onjuist is ook de mededeeling, dat na kennisneming van de wenschen van het comité, op de fraterschool met privaatlessen is begonnen. Die privaatlessen zijn al jaren gegeven en met succes. Wat betreft de „slechte gewoonte", om vast te houden aan de twee schooltijden per dag, daar wil schrijfster de fraters en zusters toch geen verwijt van maken. U zoudt eens wat hooren, als we dat gingen veranderen. Op dit punt bestaat bij Hollanders, die ook de Oost kennen de meening, dat het klimaat hier van dien aard is, dat dit heusch op Curacao niet Indisch behoeft ingericht te worden.

Onjuist is het wederom, dat de onderwijzers op de fraterschool geen Nederlanders zouden zijn, en dat die onderwijzers gewend zouden zijn Papiementsch te spreken. Op de fraterschool waaraan momenteel 15 leerkrachten verbonden zijn, is geen enkel inlandsche kracht werkzaam, en het Papiementsch wordt er volstrekt niet gebruikt, nooit, zelfs niet bij het Godsdienstonderwijs. Het is ontmoedigend, als men een kleine twintig jaar gewerkt heeft aan de schoone maar ondankbare taak, het Hollandsch in ons klein stukje Nederland te bevorderen, en men dan telkens nog moet hooren, dat de Bijz. school toch zoo weinig doet voor de verbreiding van de Nederlandsche taal, en voor aaneensluiting van Curacao en Nederland.

„De verbreiding van Nederlandsche cultuur onder opgroeiende Curaçaosche geslachten?" Eén frater of zuster, die zijn leven wijdt aan de opvoeding van de jeugd op Curaçao, zich zelf geeft, zijn persoon, doet meer voor de cultureele belangen van Nederland, dan een half dozijn krantenschrijfsters en -schrijvers, die rustig in Holland zitten en uit den treure den mond vol hebben over cultuur en over de taak van Nederland op Curaçao.

Of het Nederlandsch er op Curaçaosche scholen zooveel slechter aan toe is, dan op Hollandsche? Wel, er zijn heel competente menschen, die van meening zijn, dat de dwingende noodzakelijkheid, meer aan Hollandsch te doen, het taalonderwijs ten goede komt, en de Hollandsche kinderen profiteeren daar ook van.

Het is ook wel opmerkelijk, dat Cur. jongelui, die naar Holland gaan voor verdere studie, gewoonlijk goede cijfers behalen voor „taal". Dat intusschen het Nederlandsch in de Cur. samenleving nog niet méér is ingeburgerd ligt aan heel andere oorzaken. Ik kan daar niet verder op in gaan, maar de school treft hier geen blaam. Wat de bevordering van de Ned. Taal op Cur. betreft, daarin staan de fraters boven alle verdenking; dat weet hier iedereen en Mevr. Bergmann kon dat ook weten.

Over Coëducatie gesproken, hebt u nooit eens kennis genomen, Mevr., van de gepubliceerde resultaten van dat stelsel in Amerika? Dat is toch wel de moeite waard, vooral als men over die kwestie schrijft. Er zijn nog andere en zelfs hoogere belangen dan een toelatings-examentje voor een inrichting van voortgezet onderwijs. Dit is zeker, in Amerika is de ondervinding op dit punt ontzettend, en als men in de Oost met coëducatie begonnen is, dan zullen de fatale gevolgen ook daar niet uitblijven. Wat er op Cur. staat te wachten, als coëducatie hier ooit zou worden ingevoerd, daar zijn het allen, die op de hoogte zijn met plaatselijke toestanden en die de mentaliteit van het jonge volk hier kennen, het wel over eens.

Nu nog dit: Mevr. Bergmann deelt op het eind van haar artikel mee, dat in September aan de fraterschool een klasse zal (zou) gevormd worden, die met Holland wordt bijgehouden. Als op zoo vele andere punten zijn de inlichtingen van schr. ook hier onjuist.

Die „voortvarende" fraters hebben ook een circulaire verzonden. Zij letten ook op hun „Saeck". Maar stel u gerust, de circulaire werd alleen toegezonden aan ouders, die hun kinderen al op de fraterschool hadden, dus heelemaal geen proselietenma-

kerij. In genoemde circulaire wordt gezegd, dat bij voldoende deelname zou overgegaan worden, tot het vormen van parallelklassen voor kinderen die later naar Holland zouden gaan ter studie. De ouders, die met het idee meegingen, konden daarvan kennis geven door een inliggende kaart geteekend terug te sturen. U ziet, het werd de ouders wel makkelijk gemaakt. En de uitslag? Zeven handteekeningen, zegge en schrijve zeven, mochten we ontvangen. De aparte klas is dus niet begonnen. Maar de betrokken ouders behoeven zich niet ongerust te maken. De fraters zullen zorgen, dat hun kinderen klaar komen. In het leerplan zullen zoodanige wijzigingen aangebracht worden, dat de privaatlessen tot een minimum beperkt blijven. Als nu onze pogingen, om den aanvang van het schooljaar van 1 Januari te verplaatsen op 1 Oct. (de aanvang van het schooljaar is bij verordening geregeld) nog met gunstigen uitslag worden bekroond, dan is de aansluiting van ons onderwijs bij het Nederlandsche zoo mogelijk volkomen.

Mag ik er nog bijvoegen, dat verschillende Hollandsche ouders niet denken over de kennis van Spaansch en Engelsch, die hun kinderen hier opdoen, zooals Mevr. B, dat gelieft te doen? Meermalen wordt ons gevraagd, om die vakken niet te laten vervallen, ook al is men van plan de kinderen naar Holland te sturen.

Ik zou nog meer recht te zetten hebben, maar Geachte Redactie, mijn regels zijn al kolommen geworden. Tot slot nog dit: Het artikel van Mev. B, zou bij buitenstaanders den indruk kunnen wekken, dat de openbare school op Curacao wat erg in de verdrukking komt.

Het is eenvoudig belachelijk. Zoo ergens, dan is die „arme openbare school" hier toch wel in een bevoorrechte positie tegenover de bijzondere. Terwijl Holland al jaren lang de gelijkstelling heeft, zitten wij hier nog maar steeds met het beginsel, dat zoo zachtjes aan in uitvoering zal komen. Hoe die uitvoering zal zijn, moeten we nog maar afwachten. Op het oogenblik is de behandeling van beide nog zoo ongelijk moggelijk.

Ik kan deze bewering op 't oogenblik niet met voorbeelden illustreeren; dat het zoo is, weet ieder die maar eenigszins met de Koloniale onderwijsverordening op de hoogte is.

Maar dat kan ook niet anders: de Bijz. school is immers niet „Nationaal"!?

Fr. M. CANUTUS.

BERICHTEN

MISSIE-NIEUWS.

✠ Zuster Maria Barbara.

Op 31 October overleed in het klooster te Habay de Eerw. Zuster MARIA BARBARA in den gezegenden ouderdom van 94 jaren.

Zuster MA. BARBARA (in de wereld Mej. MATHILDA REGINA CRESSON) werd geboren te Barber (Curaçao) op 14 Maart 1834. Reeds vroeg ontwikkelde zich bij haar de roeping voor het religieuze leven en op 26 Maart 1854 ontving zij het religieuze kleed, dat zij bijna 75 jaar met eere heeft gedragen. Op 28 Mei 1855 legde zij haar H. Geloften af.

Zuster BARBARA zal zeker wel een der eerstelingen zijn, die God hier riep tot het kloosterleven. Bijna geheel haar religieus leven heeft zij doorgebracht op Habay, in het verborgen God en hare medezusters dienend.

Rijk zal de oogst van verdiensten zijn, die zij door haar voorbeeldig religieus leven van zooveel jaren heeft ingezameld, schoon zal de kroon zijn waarmede de goede God, de Gever van alle goed, haar sieren moge voor eeuwig voor haar zoo verdienstvol leven.

Woensdagmiddag werd, nadat Z. D. H. Mgr. VUYLSTEKE de absoute verricht had in de kapel van Welgelegen, haar stoffelijk overschot grafwaarts gedragen. Zij ruste in vrede.

Moeder Christine.

Maandag 5 November, zal Moeder CHRISTINE van Sta Rosa, den dag herdenken, dat zij veertig jaar geleden het religieuze kleed mocht ontvangen. Onze hartelijke gelukwenschen.

Nieuwe Zusters.

19 October l. l. is de Eerw. Moeder Vicaria MA. LIDWINA, der Zusters Dominikanessen, met twee nieuwe Zusters van uit Holland via Barbados naar St. Martin vertrokken. Deze maand zullen er vijf Zusters Dominikanessen van uit Holland naar hier vertrekken met bestemming voor Aruba, n. l. twee voor de scholen en drie voor het hospitaal. Van Zuster CLARA, het hoofd van het St. Petrus-hospitaal, die voor gezondheid repatrieerde, is 't nog twijfelachtig of zij [illegible] naar de West zal [illegible]en [illegible]ke[illegible]

Eerst[illegible]trum van de [illegible] Eucaristica

Deze viering is een gloriedag geweest voor de katholieke mannen van de parochie van de H. Familie. Bij de plechtige H. Mis die 's morgens om 6 uur door den H. E. Pater Vicaris M. v. D. ELSEN werd opgedragen, was de kerk vol mannen, en ruim 300 naderden ter H. Tafel.

En 's avonds bij het plechtig pontificaal Lof was de kerk wederom slampvol mannen. Werd 's morgens onder de leiding van Pater Buijs de mis van Conconne door gemengd koor op zeer verdienstelijke wijze uitgevoerd, onder het Lof klonken de verschillende gezangen door alle mannen uitgevoerd met begeleiding van orgel en orkest, als een machtige, grootsche hulde aan Christus-Koning. Ze maakten een overweldigenden indruk.

Op waarlijk schitterende wijze ontwikkelde de gewijde redenaar, Pastoor ST. VAN DE PAVERT, de grootheid van ons geloof en in het bijzonder van het geheim der H. Eucharistie, tegenover de dwaling van onzen tijd, die niets aanneemt dan wat zij voelen en tasten kan, en al het bovennatuurlijke opzij tracht te dringen. Die grootheid openbaart zich zoo schoon in de geschiedenis van het Katholicisme in Australië, dat pas zijn bekroning gekregen heeft in het te Sydney gevierde internationaal Eucharistisch Congres; maar niet minder schoon en sterk in de heldhaftigheid van het Mexikaansche volk, dat zoo onverschrokken te lijden en te sterven weet voor zijn geloof.

Op 't slot bracht de gewijde spreker een woord van hulde aan den pas overleden Pastoor Saris, oprichter van dezen Eucharistischen Bond, die zeker van uit den hemel met welgevallen op zijn werk mag neerzien, en Gods zegen erover zal afsmeken.

Moge de Eucharistische Bond onzer katholieke mannen groeien en bloeien, tot heil van ons volk, en zijn zedelijke en godsdienstige verheffing.

Nieuwe Gouverneur.

Naar wij vernemen is van Z. E. den Minister v. Koloniën officieel bericht ontvangen, dat bij Koninklijk Besluit van 27 October L. A. Fruytier benoemd is tot Gouverneur van Curaçao; en dat omtrent den datum van zijn vertrek nog niets naders kan gemeld worden.

Nieuwe Gezaghebber.

De Heer WAGENMAKER, die zal worden uitgezonden om tot Gezaghebber van Aruba benoemd te worden, zal volgende week per S.S. *Nickerie* uit Nederland vertrekken, om hier in de eerste week van December te arriveeren.

Examen-machineschrijven.

Op 27 October hebben de volgende leerlingen van het St. Thomas-college, [illegible] Evertsz, Eddy Hellmund, Arman[illegible] [illegible]atio, M[illegible]o Maduro, Arturo Pr[illegible], Olivier Profeet, Edgar Royer, Nicolaas Royer, Oscar Torres, en Jules de Windt het diploma van den St. Genesiusbond te Rotterdam in het machineschrijven betaald.

Proficiat!

Welkom.

Per S.S. *Carabobo* zijn Zaterdag l.l. gearriveerd de Heeren JOS. M. L. MADURO, Consul van Frankrijk, en H. DA COSTA GOMEZ, Consul van Italië; eveneens Mevr. SARAH L. DE MADURO

Aan allen om welkom.

Kantongerecht.

CARLITO REYES, die eind Juli 1928 een eveneens Spaansch sprekend manspersoon door vergiftiging van het leven heeft trachten te berooven, is veroordeeld tot vijf jaren gevangenisstraf met openbare tewerkstelling.

FELIPE KIRINDONGO, een chauffeur die begin September 1928 een meisje met doodelijk gevolg heeft aangereden, is veroordeeld tot een jaar gevangenisstraf met ontzetting van het recht om motorrijtuigen te besturen.

MANUEL LACLÉ, de chaufieur van de autobus die midden Juli 1928 ter hoogte van Rooi Catotji is omgekanteld, waarbij verschillende personen letsel bekomen hebben en een zelfs overleden is, is veroordeeld tot een jaar gevangenisstraf met openbare tewerkstelling en ontzetting van het recht om motorrijtuigen te besturen.

HAMILTON NILES, een Britsch West-Indiër die in de tweede helft van Augustus 1928 in het tweede district alhier uit een revolver op twee manspersonen geschoten heeft, is veroordeeld tot drie jaren gevangenisstraf met openbare tewerkstelling.

Officieele Berichten.

Mej. A. S. M. Waymouth, in het bezit der akte van bekwaamheid als hoofdonderwijzeres en der akten Engelsch en Nuttige Handwerken, is benoemd tot Onderwijzeres 1ste klasse, Categorie B., bij het Openbaar Onderwijs in Curaçao en werkzaam gesteld aan de Hendrikschool alhier.

De Heer J. R. Quast, in het bezit den akte van bekwaamheid als hoofdonderwijzer en der akte voor vrije- en ordeoefeningen, is benoemd tot onderwijzer 1ste klasse, Categorie A., bij het Openbaar Onderwijs in Curaçao en werkzaam gesteld aan de Openbare Lagere School (Julianaschool) op Aruba.

De Heer J. G. Statius Muller, Hoofdcommies ter Gouvernements-Secretarie alhier, is in activiteit hersteld.

De hulpkommies der belastingen alhier M. Capello is bevorderd tot kommies.

Obdulio L. Rog, Karel R. C. Ridderplaat, M. A. Fray, A. Libier, Emilio Daal, Isberio E. Faneyte, Willem Leers, Carlos de Leeuw, Eusebio Macares, Alexander Arends, Julius Caesar Kroon en J. Leoncito Profeet zijn benoemd tot tijdelijk hulpkommiezen der belastingen in Curaçao.

De Heer A. N. Th. van Meeteren is benoemd tot tijdelijk Technisch Ambtenaar bij het Departement van Openbare Werken in Curaçao.

Johan Tromp is benoemd tot telegrambesteller bij den Post voor Draadlooze Telegrafie op Aruba.

Aan den Agent van politie 2de klasse bij de Algemeene Politie in Curacao S. G. Evertsz is, wegens langdurigen onafgebroken dienst, twee maanden binnenlandsch verlof verleend.

Ann de tijdelijke agenten van politie 2de klasse bij de Algemeene Politie in Curaçao J. G. Narain en J. E. van Lierop, is op hun verzoek eervolontslag uit 's Lands dienst verleend.

De jongeling Robert Horace Sully is benoemd tot tijdelijk schrijver en werkzaam gesteld op het Postkantoor op Curaçao.

Mej, E. Salas, in het bezit der verklaring, bedoeld in art. 6 der O. V. 1907, is tijdelijk aangesteld tot kweekelinge bij het Openbaar Onderwijs in Curaçao en tijdelijk werkzaam gesteld aan de Voorbereidende klassen verbonden aan de Wilhelminaschool, alhier.

Nieuwe Postzegels.

Met ingang van 1 December zullen in gebruik worden gesteld nieuwe postzegels van 7½, 10, 12½, 15 en 35 cent; buiten gebruik zullen worden gesteld de oud-model postzegels van 7½, 10. 12½, 15, 20, 25, 30 cent, die mits gaaf zijnde, tot ultimo December kunnen worden ingewisseld.

Toeristenbooten.

De Amerikaansche bladen beginnen weer propaganda te maken voor lentetrips naar de West-Indies.

Wij ontmoetten reeds het 20.000 tons schip „Carinthia", dat 19 December uit New-York zal vertrekken om er 6 Januari terug te keeren. De route gaat langs Sto. Domingo, La Guaira, Curaçao, Colon, Panama, Habana. De „Carinthia" is van de Cunard-lijn.

Ook de „Veendam" zal begin volgend jaar weer komen; zij vertrekt 12 Februari van New-York.

Hoedenvlechtsschool.

Aan de hoedenvlechtsschool van Pietermaai hebben verleden week de volgende jonge dames van Pietermaai, Sta Rosa en Montagne met goed gevolg examen afgelegd in het hoeden vlechten.

Pietermaai.

1.	Mej. Marianita Rodriguez,	diploma	D.
2.	„ „ Victoria de Leon,	„ „ „	D.
3.	„ „ Louisita Iverio,	„ „ „	D.
4.	„ „ Maria Cato,	„ „ „	C.
5.	„ „ Cornelia Evertsz,	„ „ „	C.
6.	„ „ Helena Ferera,	„ „ „	C.
7.	„ „ Rosinda Maduro	„ „ „	C.
8.	„ „ Stevanita Grindongo	„ „ „	B.

Sta Rosa.

1.	Mej. Petra Giriejaloe.	diploma	B.
2.	„ Rosa Koeiman,	„	C.
3.	„ Emelia Gijon,	„	C.

Montagne.

1.	Mej. Tofie Daver,	diploma	C.
2.	„ Eufemia Suares	„	C.
3.	„ Julita de Windt,	„	D.
4.	„ Aura Schoop.	„	D.

Aan alle onze gelukwenschen.

De West-Indische Gids.

Inhoud der October-afl. Een heksenproces op St. Martin A. D. 1711, door Pof. Dr. L. Knapper. — Ethnologische aanteekeningen omtrent de Zwarte Caraïben, door Dr. H. ten Kate. — De West-Indische afdeeling op de Arnhemsche tentoonstelling, door Joh. F. Snelleman. — Nettelbeck's plannen (tot vestiging van landbouw-ondernemingen in Suriname), door G. J. Staal. — Kaartbespreking, door C. H. de Goeje.

Sport.

Felicitatie aan den heer J. A. Hernandez.

Een woord van oprechte waardeering aan den heer J. Hernandez voor de onbetaalbare diensten die hij de V. V. *Jong Holland* bewezen heeft.

Als *sportleider* heeft hij steeds getracht den bloei zijner vereeniging te bevorderen!

Als *een der oudste leden* van genoemde vereeniging heeft hij alle inlichtingen kunnen verschaffen aan de jongst toegetreden leden!

Als „*kraker*" van „Jong Holland" heeft hij zijns gelijke niet!

't Kan zijn dat door zijn uitstekend „kraken" (hij moet een goeden leermeester gehad hebben) Jong Holland menigen wedstrijd won.

Als *woordvoerder* van J.-H. heeft hij bij vele gelegenheden geschitterd.

En last not least: Als *orschepper* voor J.-H. heeft hij een paar keer bijna een pak slaag gehad.

Door dit laatste feit niet ontmoedigd bleef hij toch trouw voor zijn geliefd Jong-Holland „opscheppen".

Als *Coco* breng ik hem hulde voor zijn geduldig werken in J.-H. en feliciteer ik hem hartelijk met het kampioenschap van Jong-Holland waar hij theoretisch veel toe bijgedragen heeft.

Ziezoo J. A. Hernandez, op een bizondere wijze en geheel apart heb ik U mijn felicitatie gebracht.

Mochten er soms moeilijkheden komen, stapt U dan er overheen en baan U manmoedig een weg tot uitkomst.

Leve Hernandez!!!

FAVEREY.

No. 2339 Zaterdag 3 November 1928. 45ste Jaargang

Bijblad van de Amigoe di Curaçao

De expeditie van Commander Byrd naar de Zuidpool.

Wat den Poolvorschers te wachten staat.

Commander Byrd heeft zooals men weet, een groote expeditie naar de Zuidpool ondernomen.

Reeds is het eerste contingent van deze belangrijke onderneming uit New-York vertrokken.

Deze nieuwe poolexpeditie is de grootste en kostbaarste, welke wellicht ooit in elkaar is gezet, en daarom is 't begrijpelijk, dat de plannen van Commander Byrd aller belangstelling hebben.

In dit verband is het interessant te vernemen, hetgeen H. A. Seyffardt Jr. in verband met deze Zuidpool-expeditie in de „Nieuwe Crt." schrijft:

De hoofdpunten, waarin het Zuidpoolvraagstuk verschilt van dat der Noordpool, zijn de volgende: de Zuidpool is reeds ontdekt (Amundsen December 1911) en sindsdien verscheidene malen bezocht door andere Poolreizigers. (Scott, Shackleton); er is land aan de Zuidpool, zij 't dan ook vrijwel geheel bedekt door een enorme ijskap.

De vlucht naar de Pool zelf behoort tot een der laatste punten van Byrd's programma, zijn voornaamste bezigheden bestaan uit verkenningstochten boven de uitgestrekte, absoluut onbekende streken tusschen King Edward VII-land en Grahamland. Hier opent zich dus de gelegenheid heel wat meer wetenschappelijk werk te verrichten, dan tijdens zijn Noordpoolvlucht in 1926.

Byrd neemt drie vliegtuigen met zich mede, te weten: een drie-motorigen Ford-Stout een-dekker, een Fokker Super Universal en een kleinen Bellanca-een-dekker. Het Ford-toestel is geheel van metaal vervaardigd en vertoont overigens opmerkelijk veel overeenkomst met de bekende drie-motorige Fokkers. Dit toestel is evenwel speciaal voor deze Poolexpeditie, gefabriceerd uit veel dunner duralminplaat dan in normale omstandigheden wordt gebruikt, waardoor ruim 100 K.G. aan gewicht is gewonnen. Dit is echter niet gedaan om meer lading mee te kunnen nemen, doch om de machine gemakkelijker te doen loskomen van de onvolmaakte vliegvelden in het Zuidpoolgebied.

Om dezelfde reden heeft men ook 't vleugeloppervlak vergroot, zoodat de vleugel nu een spanning van 26 M. heeft. Hoewel benzine meegenomen kan worden voor een vlucht van bijna 5000 K.M., ligt het niet in de bedoeling tijdens de poolvluchten de volle lading benzine mee te voeren. De langste vlucht van Byrds programma is de vlucht naar de Zuidpool en terug; de totale afstand hiervan is evenwel ruim 2000 K.M. kleiner dan zijn Noordpoolvlucht, hoewel de omstandigheden even gevaarlijk genoemd kunnen worden.

Het tweede toestel, de Fokker Super Universal, is een één-motorig toestel, dat veel overeenkomst toont met den ons welbekenden F VIIa eendekker der K. L. M, de afmetingen zijn iets kleiner.

Ten slotte neemt Byrd nog een kleinen 200 P. K. Bellanca eendekker mede, welke geheel identiek is aan het toestel waarmede Chamberlin over den Oceaan vloog van New-York naar Cottbus.

De expeditiebasis is voor haar doel ideaal gelegen; n.l. op de IJsbarrière (of IJs-muur) aan de Walvischbaai, waar de barrière laag genoeg is om de vliegtuigen en verder expeditiemateriaal te lossen. Op andere plaatsen rijst deze muur naar boven tot een hoogte van bijna 100 M. als een glinsterende, helwitte rotsmuur, welke iedere beklimming onmogelijk maakt. Deze ijsmuur is de rand van de z.g. „Groote IJsbarrière", die aan de eene zijde de Ross-zee afsluit en aan de andere zijde als een enorme wig in het Zuidpoolplateau dringt tot ongeveer 650 R. M. van de Pool zelf. Aan het benedeneinde — aan de Ross-Zee dus — rust deze ijsmuur voor het grootste gedeelte op water en de rand er van verplaatst zich soms voorwaarts, soms achterwaarts. Alleen aan de Walvischbaai schijnt de ijsrand in rust op soliede gronden, althans hij is sinds ontdekkingsreizigers in die streken kwamen niet meer van positie veranderd. Reeds wijlen Amundsen vond het veilig genoeg er op te overwinteren op ongeveer 10 mijlen van den rand en ook Byrd heeft besloten op dezelfde plaats zijn eenvoudig dorp op te richten.

De hoofdbasis zal zich dus bevinden dicht bij den Oosthoek van den ijsmuur, terwijl een centraal vliegkamp zal worden ingericht, meer Oostw. van de hoofdbasis op het King Edward VII land. Van hier zal een groote reeks vluchten gemaakt worden, welke zich als de veeren van een waaier over King Edward-land zullen uitstrekken.

Men verwacht vrij goed vliegweer boven de IJsbarrière gedurende de zomermaanden (d, i. dus gedurende de wintermaanden bij ons). Natuurlijk kan er mist voorkomen en zeer zeker enkele hevige sneeuwstormen. Amundsen rapporteerde tijdens zijn verblijf in die streek slechts twee ongekend hevige sneeuwstormen te hebben meegemaakt, maar men mag niet vergeten, dat het Zuidpoolweer een der onstandvastige dingen ter wereld is. (Amundsen had zeker nooit een zomer in Holland doorgebracht!) De stormen kunnen daar een snelheid bereiken van ver over de 100 K.M. per uur, terwijl de sneeuw bij millioenen tonnen van het Poolplateau wordt afgeblazen in zulke uiterst fijne deeltjes dat 't lijkt, alsof zij in de lucht is opgelost. Als de vliegers in zulk een storm terecht komen, zit er niets anders op dan te trachten heelhuids te landen en zich te laten insneeuwen tot alles voorbij is, met tenslotte een uiterst kleine kans om weer weg te komen.

De ergste stormen zullen waarschijnlijk ontmoet worden daar, waar de IJsbarrière overgaat in het poolplateau. Dit plateau verheft zich tot een hoogte van meer dan 3000 M.; bekroond door den koepelvormigen Poolberg, die een hoogte heeft van 3127 M. De koude lucht daalt met steeds toenemende snelheid van deze Poolkap af, totdat de laaggelegen IJsbarrière bereikt is, waarna de stormen geleidelijk in kracht afnemen, terwijl reeds op een 25 mijl afstand van het Poolplateau de rust in de atmosfeer is weergekeerd. Juist boven de Pool zelf zal de lucht ook betrekkelijk kalm zijn, wegens den constanten meteorologischen toestand, die daar altijd heerscht.

De koude bovenlucht stroomt van alle kanten naar de Pool toe en zakt daar naar beneden wegens haar grooter gewicht, om vervolgens weer langs de hellingen van het plateau naar beneden te vloeien. Als Byrd dus naar de Pool vliegt, zal hij dezen neerdalenden luchtstroom gewaar worden door een plotselinge daling van de temperatuur en is hij de Pool eenmaal gepasseerd dan zal hij rond om haar heen, winden aantreffen, die alle een verschillende richting gebben.

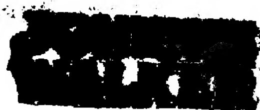
Daar het wetenschappelijke werk den hoofdschotel van deze Zuidpoolexpeditie vormt, gaan er natuurlijk behalve de vliegers, ingenieurs en mecano's, ook een aantal geleerden mee aan boord van de „Samson." Deze maken meer kleinere uitstapjes te voet en per slee in de omgeving van de hoofdbasis aan de Walvischbaai, terwijl zij verder een nauwgezette studie zullen maken van die geheimzinnige driehoekige ijsschol van 35.000 KM2. oppervlakte, die wij steeds de IJsbarrière hebben genoemd. Byrd zal verder met behulp van speciale camera's trachten zooveel mogelijk van het onbekende gebied in kaart te brengen.

Toen de expeditie op 10 September New-York verliet, waren er 55 man aan boord van de „Samson", onder wie twee Noordsche Noordpoolveteranen, drie vliegers, vier marconisten, een staf van ingenieurs en mecaniciens, 'n staf van geleerden en doktoren, met een speciaal ingerichte Pool-apotheek. Verder gingen er eenige radio-installateurs mede.

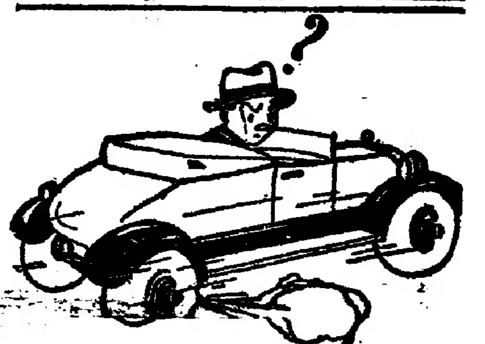
De „Samson" zal niet terugkeeren voor een jaar of 18 maanden verstreken zijn. Alles zal er van afhangen, hoe lang het schip noodig heeft om zijn weg te banen door het pakijs. De moeilijkheden, welke dit pakijs aan Poolvaarders in den weg kan leggen, zijn ons nu genoeg bekend uit de verhalen van de ijsbrekers „Krassin" en „Braganza" in hun pogingen om de mannen van Nobile te redden.

Byrd hoopt half December de groote IJsbarrière bereikt te hebben.

Ctm.

Bekendmaking.

De verkoop van Juweelen en van gouden en zilveren voorwerpen ter Spaar- en Beleendbank van Curaçao beleend van den 2den Januari 1927 af tot en met den 30 Juni 1927 onder No. 9583 O. tot en met 8410 P. zal plaats hebben op Donderdag den 8st November a. s. 's morgens ten negen uur en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen door de aanzuivering der verschuldigde interesten

Curaçao den 29ste Augustus 1928.
De Voorzitter
9 H. J. COHEN HENRIQUEZ.

Lepra-bestrijding.

Aan het slot van een belangrijk artikel in „De Telegraaf" van 4 Augustus, vierde ochtendblad, onder het hoofd *„De melaatschheid overwonnen"*, schrijft Prof. Dr. W. Storm van Leeuwen:

...„In een vergadering van de Royal Society of Medicine konden zij (n.l. de heeren Muir, Wade en Lara, geneesheeren in Br.-Indië) eenige maanden geleden, over duizend genezingen berichten. Bijna elk geval van lepra, dat tijdig genoeg ter behandeling komt, kan thans worden genezen en 15 tot 20 procent van de late gevallen — waarin de ziekte reeds gemiddeld acht jaren manifest is — kunnen ook nog aanzienlijk worden verbeterd. Dat waren de conclusies, die Muir en zijn medewerkers uit hun waarnemingen konden trekken."

In dit verband vestigen wij de aandacht op een artikel van den heer F. P. Schuitemaker, arts te Paramaribo, in „De Surinamer" van 12 April 1928, overgenomen in „De West-Indische Gids" van Juni 1928.

Voorts schrijven wij hier over de volgende stelling van den heer C. W. Naar (geboren te Paramaribo), die op 25 Juni, j.l. te Leiden tot doctor in de geneeskunde promoveerde op een proefschrift *„Over oogveranderingen bij lepra"*:

„Het van Overheidswege aan medici verplichtend stellen om een bepaalde behandelingswijze bij lepra te volgen, zooals dat is omgeschreven in art. 10 van het ontwerp der nieuwe „Lepraverordening voor Suriname", is onwetenschappelijk en zal c. q. een ernstig beletsel opleveren voor het oplossen van het genezingsvraagstuk van deze ziekte."

Terwijl wij het bovenstaande schrijven, bereikt ons het hoogst belangrijke *„Verslag van een studiereis naar Suriname (Nederlandsch Guyana). Sept. 1927—Dec. 1927 en beschouwingen dienaangaande"*, door Prof P. C. Flu waarin o.m. gehandeld wordt over de lepra in Suriname.

K. W.

Zeilvaart

gedurende de maand Sept. 1928.

Binnengekomen van:		*Uitgezeild naar:*	
Aalborg	1	Aruba	28
Aruba	28	Barbados	2
Barbados	2	Bonaire	48
Bonaire	45	Bov. Eil.	2
Bov. Eil.	1	Guanta	4
Guanta	3	Jackmel	1
La Vela de Coro	11	La Vela	14
La Guayra	4	La Guayra	1
Maracaibo	4	Maracaibo	4
Pto. Cabello	16	Pto Cabello	42
Rio Hacha	1	Pto Limon	1
Sto Domingo	4	Pto Rico	1
Tucacas	19	Rio Hacha	3
Tampa	1	Sto Domingo	4
Van Zee	2	S. P. Macoris	2
Totaal	142	Totaal	157

STAAT van het aantal **vaartuigen**, die het eiland CURAÇAO in de maand Sep. 1928 aandeden, met de vermelding van hun gezamenlijke inhoudsmaat.

	ZEILSCHEPEN.			STOOMSCHEPEN.		
		INHOUD IN M³.			INHOUD IN M³.	
	Aantal	Bruto	Netto	Aantal	Bruto	Netto
Maand Sep. 1928	142	26.018	23.102	38[illegible]	3.561.267	1.977.589
Vorige maanden	1117*	201.726	180.575	2.99[illegible]	28.659.753	15.881.575
Totaal	1259	227.744	203.677	3.38[illegible]	32.221.020	17.859.164

N. B. Niet opgenomen zijn de schepen, die binnenkomen van de kustvaart en van de visscherij.

WAT AAN HET SCHRIKBEWIND IN MEXICO VOORAFGING.

De duistere macht der vrijmetselarij....

Ongeveer een eeuw geleden was het grondgebied van Mexico aanmerkelijk veel grooter, meer dan dubbel zoo groot als tegenwoordig. Wij willen thans slechts een korte beschouwing geven hoe Californië en Texas zich van Mexico losmaakten, als een inleidende verklaring voor den tegenwoordigen toestand.

In 1845 behoorde Californië nog tot Mexico, doch toen in 1848 op Suttersfarm de eerste goudvelden ontdekt waren scheurde Californië zich van Mexico los en trad toe tot den Statenbond van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika. Dit is hoofdzakelijk het werk geweest van de leiders der 5 groote loges van Amerikaansche vrijmetselaars, die in Californië grooten invloed hadden weten te verkrijgen: zij hebben met hun duistere machten en sinestre invloeden het volk „rijp" gemaakt voor de revolutie. In 1850 werd vanuit de Vereenigde Staten de groot-loge van Californië gesticht.

Wanneer men hierbij in aanmerking neemt hoe hartstochtelijk de Yankee aan grond gehecht is, dan is de geschiedenis van de „vrijmaking" van Texas, een der heerlijkste landen van de Vereenigde Staten, geweldig interessant. Reeds jaren lang wenschten de Vereenigde Staten vurig, dit land te bezitten.

Om nu zonder oorlogsverklaring aan Mexico tot dit doel te geraken begonnen de Amerikanen op vreedzame wijze dit land te veroveren. Met steun van de Amerikaansche regeering hebben vele Amerikanen zich in Texas gevestigd; overal werden spoedig afdeelingen der loge gesticht. Om zich te verzekeren van den steun der voorstanders van de „los van Mexico-beweging" gebruikte men de volgende methode.

Gevangen genomen bandieten en beruchte paardendieven stuurde men voorzien van de noodige dollars naar Texas. Tegenover deze ruwe broeders moest men heel veel door de vingers zien; toen het aantal misdadigers groot genoeg was en deze in Texas een overwegenden invloed gekregen hadden, scheurde Texas zich in 1835 los van Mexico; dit ging niet zonder strijd en bloedvergieten, maar de toeleg was gelukt en als bezegeling van deze overwinning stichtten de Amerikanen 20 December 1837 de Groot-Loge van Texas. Doch de politieke opinie was geheel en al tegen de Vereenigde Staten gekeerd, die op een dergelijke oneerlijke manier Texas hadden vrijgemaakt. De positie van Washington was dan ook zeer pijnlijk, en om zich voor de buitenwereld te redden hield Washington zich in den beginne zeer verontwaardigd, toen Texas enkele jaren na de overwinning van 1835 verzocht om opgenomen te worden in den bond der Vereenigde Staten. Het verzoek werd in 1837 afgewezen, maar in 1845 werd Texas met open armen in de Vereenigde Staten opgenomen.

Deze enkele voorbeelden van de vreedzame veroveringspolitiek der Amerikaansche regeering, die geheel en al door de vrijmetselarij wordt beheerscht, geven ook een juiste verklaring van de bedoelingen waarmede de Vereenigde Staten voor de toekomst bezield zijn.

Sedert jaren reeds hebben de Amerikanen in Mexico belangrijke petroleumconcessies trachten te verkrijgen. Deze pogingen werden met een reusachtig succes bekroond, zoodat zelfs de stoutste verwachtingen werden overtroffen.

In 1904 haalde men uit Mexico 220.650 H.L. petroleum; in 1913 reeds 26 millioen H.L. Bovendien hebben de petroleumbronnen in Mexico nog dit voordeel dat zij onder natuurlijken druk de petroleum opspoten, terwijl in de Vereenigde Staten steeds gepompt moet worden. In 1920 leverden de petroleumbronnen van Mexico meer dan alle andere bronnen van de heele wereld te samen (met uitzondering van de Vereenigde Staten). Het zijn vooral de Amerikanen die in deze petroleumindustrie hun kapitaal gestoken hebben.

Op het oogenblik wordt het kapitaal dat de Vereenigde Staten in de petroleum-industrie van Mexico belegd hebben op meer dan 2 milliard dollar geschat, terwijl Engeland voor 500 millioen dollar bij de Mexicaansche petroleum-industrie geïnteresseerd is. Het kapitaal van de overige landen die bij de exploitatie der petroleumvelden betrokken zijn is tegenover zulke groote bedragen natuurlijk van geenerlei beteekenis.

De Vereenigde Staten en Engeland waren dus in Mexico elkaars concurrenten; de ondervinding echter leert, dat dit niet veel te beteekenen heeft, want deze concurrenten komen op den duur vast en zeker tot een overeenkomst, ten koste van derden; een zondebok zal gemakkelijk gevonden worden.

Het is natuurlijk vanzelfsprekend, dat de bevolking van Mexico met leede oogen die invasie der buitenlanders gadeslaat. Bovendien moeten zij nog bemerken dat de kapitalen die Mexico zelf in zijn oliegebied gestoken heeft — ongeveer 800 millioen dollar — grootendeels in handen zijn van personen die de Vereenigde Staten goedgezind zijn.

Men treft hier dus vier groepen aan die bij de exploitatie der Mexicaansche petroleumvelden belang hebben: Amerika, Engeland, de Mexicaansche Maatschappijen wier aandeelen ook grootendeels in handen van Amerikaansch gezinden zijn en eindelijk de rechtmachtige natuurlijke bezitters: het Mexicaansche volk.

Geheel de binnen- en buitenlandsche politiek van Mexico draait om deze kwestie.

Men wist handig partij te trekken uit de voortdurende binnenlandsche onlusten, waarbij de verschillende Mexicaansche generaals elkander voortdurend bevochten. Deze werden daarbij gesteund door de blinkende dollars die Amerika, Engeland of de Mexicaansche petroleum-koningen er graag voor over hadden wanneer deze of gene Mexicaansche generaal hun belangen zou dienen. Het is natuurlijk van zelf sprekend dat het Mexicaan volk hierbij de lijdende partij moest zijn. Het zou ons te ver voeren wanneer we alle perioden van dezen ongelijken strijd nauwkeurig moesten beschrijven. We willen slechts even constateeren dat Engeland en de Vereenigde Staten een overeenkomst sloten, waarbij een belangengemeenschap tot stand kwam. Engeland werd bovendien nog schadeloos gesteld in verband met de Panama-kanaalkwestie, doordat de Vereenigde Staten Engeland tolvrijheid verleenden bij doorvaart van het Panamakanaal. Engeland was dus uitgeschakeld.

De Mexicaansche generaals werden met geld gesteund of tegengewerkt naargelang zij de Ver. Staten goedgezind waren of niet. We kunnen ook hier thans niet verder over uitweiden. We leggen slechts even vast dat zelfs Washington meerdere malen ten gunste van de petroleumkoningen in de binnenlandsche politie van Mexico met bijzetting van geweld van wapenen, ingreep. Voor het oog der wereld werd deze zaak natuurlijk met een anderen mantel overdekt, die weliswaar toch nog vol bloedvlekken zat, maar het was dan toch een andere mantel al was die dan ook nog zoo vettig. Washington werkte dus omwille van den blinkenden dollar met de oliemagnaten samen; en het mag hier gerust gezegd worden; de dollarkoningen en de regeeringspersonen in Washington waren allen Vrijmetselaars. Ook de aandeelen der Mexicaansche ondernemingen waren in handen van Vrijmetselaars.

Nu wordt de zaak duidelijk; de wereld moet een groote landkaart worden waarover de Vrijmetselarij den scepter zwaait, wier godsdienst alleen steunt op het utiliteitsbeginsel. Rechtvaardig en goed is alleen datgene wat nuttig is.

En deze godsdienst gaat annex met een wilde dollarjacht.

De Loge beheerscht de heele politiek; dat is reeds algemeen bekend en in de Ver. Staten wordt dit ook ronduit toegegeven. En de Vrijmetselarij wordt heel de wereld door op dezelfde beginselen uitgebouwd.

De „Nationale Liga van Vrijmetselaarsvereenigingen" stelt alles in het werk om aan de Hoogeschool van Washington een leerstoel te krijgen om de candidaten voor den diplomatieken en consulairen dienst in dezen geest der Vrijmetselarij op te leiden. Bij gelegenheid van het 25-jarig bestaan van deze Liga in 1931 hoopt men deze faculteit te kunnen openen.

Dit zij terloops gezegd: wij bepalen ons thans tot de petroleumpolitiek der Vereenigde Staten. In Mexico staat de zaak aldus: een generaal die zich candidaat stelde voor het Presidentschap en die partij koos voor het Mexicaansche volk, had wel het volk achter zich, maar hij had tegen zich de heele macht der Vereenigde Staten en der geheele Vrijmetselarij.

Bovendien iedere president van Mexico moet vrijmetselaar zijn, daarom was de richting van zijn politiek reeds te voren bepaald: die moest vóór Amerika, dus tegen Mexico gericht zijn. Iedere Mexicaansche president, die tevens Vrijmetselaar is, moest tegen over zijn eigen land een verrader zijn. Bekend is hier ook het woord van den onlangs vermoorden Obregon: „er is geen enkele generaal die bestand is tegen een kanonschot van 50.000 pesos."

De politiek van Mexico is dus voorgeschreven. En om nu in Mexico toch eenigen invloed te hebben, die tegenover de buitenwereld de ware toedracht in de Mexicaansche politiek zou omsluieren, heeft men weten te verkrijgen, dat zekere bolsjewistische elementen uit Europa het volk gingen bewerken: de „C.R.O.M." de communistische revolutionnaire organisatie voor Mexico werd gesticht.

Volgens officieele cijfers zou de „C. R. O. M." 200.000 leden tellen, wat op zich zelf bij een bevolking van verscheidene millioenen tamelijk onbeduidend is. Met menschen die den toestand zeer goed kennen en met wie wij deze zaak besproken hebben durven wij echter gerust verklaren dat hun aantal hoogstens 100.000 beloopt, hierbij zijn er 80.000 gedwongen leden, 10.000 echte volbloed socialisten en 10.000 vreemdelingen uit het Verre Oosten.

Toch ging dit alles nog niet zoo gemakkelijk ondanks de bemoeiingen van de wijdvertakte Loge „Valle de Mexico" die met 1200 agenten het land bewerkt heeft.

Zoo was ongeveer de toestand tot het jaar 1926. Van toen af werden de socialistische vraagstukken tegenover de katholieke belangen gezet. Of juister gezegd men trachtte de activiteit van de Crom (die tot dan toe meer tegen de petroleumkoningen gericht was) af te leiden op het grondbezit en de rijkdommen der katholieke kerk, wat ook ten deele gelukte, omdat overal de meening werd gepropageerd; de kerk on-sociaal, zij bevordert het bezit van goederen in de doode hand en onttrekt zoodoende groote bedragen aan hun nationale bestemming, de Kerk misleidt de massa. Zoo is er een strijd tegen godsdienst en Kerk begonnen, die weldra in een wreede Christenvervolging ontaarden zou, en waardoor de aandacht van de petroleumkwestie afgeleid werd. Intusschen besliste het Opperste Gerechtshof in Mexico alles ten gunste van de Petroleumtrust.

Het plan voor de godsdienstvervolging in Mexico is buiten de grenzen van dat land opgezet en uitgewerkt. Het is het werk der Vrijmetselarij die ook aan de pers het zwijgen heeft opgelegd. De petroleum-koningen kunnen gerust zijn!

In verband met deze kwestie kreeg de schrijver dezer regelen in den herfst van 1927 van een aanzienlijk Mexicaan het bericht, dat zijn dochtertje in de kerk van Unholden was doodgeschoten. Aan het slot van dezen brief schreef de bedroefde vader: Christus werd eens voor 30 zilverlingen verraden en verkocht, hier in Mexico is het gelukt Hem voor een kan petroleum te versjacheren!"